



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Česká asociace satelitních operátorů z.s.**, IČO 05273323
sídlem Štěpánská 1742/27, Praha 1
zastoupený advokátkou Mgr. Monikou Marekovou, M.Jur.
sídlem Lublaňská 346/28, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1

za účasti: I. Ochranná organizace autorská - Sdružení autorů děl výtvarného
umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl, z.s.
sídlem Národní 973/41, Praha 1
II. Telly s.r.o.
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1
zastoupena advokátkou Mgr. Monikou Marekovou, M.Jur.
sídlem Lublaňská 346/28, Praha 2

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 23. 1. 2023, č. j. MK 1450/2023 OLP,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 23. 1. 2023, č. j. MK 1450/2023 OLP, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám zástupkyně žalobce, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem a soudem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 13. 3. 2020, č. j. MK 11343/2020 SOAP (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a zároveň bylo zastaveno řízení o rozkladu žalobce proti těmto rozhodnutím.
2. Ze správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobce vede (či vedl) s Ochrannou organizací autorskou - Sdružení autorů děl výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl, z.s. (dále jen „OOA – S“) a dalšími kolektivními správci řadu civilních a správních sporů.
4. OOA – S podala u žalovaného dne 27. 4. 2020 žádost o vydání rozhodnutí dle § 142 správního řádu potvrzující existenci oprávnění k výkonu povinné kolektivní správy práva na užití děl přenosem televizního a rozhlasového vysílání dle § 97d odst. 1 písm. c) zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“). V žádosti uvedla, že před novelou autorského zákona zákonem č. 102/2017 Sb. získala na základě rozhodnutí z 5. 8. 2009 oprávnění k povinně kolektivně spravovanému právu na užití děl kabelovým přenosem a k dobrovolně kolektivně spravovanému právu na užití děl přenosem televizního vysílání. OOA – S byla přesvědčena, že novela zahrnula právo na přenos televizním vysíláním pod povinně spravované, a že jí rozšířila oprávnění, a není proto nutné zahajovat nové správní řízení o rozšíření oprávnění.
5. Prvoinstančním rozhodnutím žalovaný rozhodl, že OOA – S je na základě a v rozsahu rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2009, č. j. MK 4365/2009 OAP oprávněna ode dne účinnosti zákona č. 102/2017 Sb. k výkonu povinné kolektivní správy práva na užití děl přenosem televizního vysílání děl podle § 97d odst. 1 písm. c) autorského zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

6. V odůvodnění žalovaný předeslal, že je ze své úřední činnosti obeznámen s právním názorem žalobce na platnost předmětného oprávnění a má tudíž tvrzení OOA – S o nezbytnosti požadovaného rozhodnutí pro uplatnění jejích práv ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu za prokazané. Dále uvedl, že rozhodnutím ministerstva ze dne 5. 8. 2009 bylo žadateli (OOA – S) uděleno oprávnění k výkonu kolektivní správy práva na užití kabelovým přenosem dle § 12 odst. 4 písm. f) bod 3 a § 22 odst. 2 autorského zákona a oprávnění k výkonu kolektivní správy práva na přenos televizního vysílání podle § 12 odst. 4 písm. f) bod 3 a § 22 odst. 1 autorského zákona. Po novele zákonem č. 102/2017 Sb. je pak v režimu povinné kolektivní správy ode dne 20. 4. 2017 spravováno právo na přenos rozhlasového nebo televizního vysílání podle § 22 odst. 1 a 2 autorského zákona bez ohledu na technologii přenosu. Autorský zákon tak změnil režim výkonu kolektivní správy a kolektivní správci byli pouze povinni v zákonem stanovené lhůtě přizpůsobit této nové situaci své stanovy a vnitřní předpisy.
7. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal rozklad žalobce a společnost Telly, kteří namítali, že měli být účastníky řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu, a zároveň argumentovali, že rozhodnutí Ministerstva kultury je nezákonné. Podané rozklady ministr kultury rozhodnutím ze dne 28. 1. 2021, č. j. MK 3019/2021 OLP, zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Ministr mj. uvedl, že pokud autorský zákon změnil druh (režim) kolektivní správy konkrétního práva z dobrovolné kolektivní správy na povinnou kolektivní správu práv, vychází taková změna přímo ze zákona. Kolektivní správci byli pouze povinni v zákonem stanovené lhůtě přizpůsobit této nové situaci své stanovy a vnitřní předpisy.
8. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce a společnost Telly žalobou. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26. 7. 2022, č. j. 11 A 77/2021 – 56 (dále jen „rozsudek sp. zn. 11 A 77/2021“), byla žaloba společnosti Telly zamítnuta a ve vztahu k současnému žalobci bylo rozhodnutí ministra kultury ze dne 28. 1. 2021 zrušeno a věc byla v tomto rozsahu vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že současný žalobce měl být účastníkem řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu, a jako takový mohl též podat rozklad podle § 81 odst. 1 a § 152 odst. 5 správního řádu.
9. Po vrácení věci ministr rozhodl nyní napadeným rozhodnutím tak, že prvoinstanční rozhodnutí zrušil a řízení o rozkladu zastavil.
10. Ministr nejprve zrekapituloval předchozí průběh řízení a obsah rozsudku sp. zn. 11 A 77/2021. Dále konstatoval, že podle závěrů uvedených v rozsudku sp. zn. 11 A 77/2021 a s ohledem na závěry relevantní judikatury nemělo být rozhodnutí dle § 142 správního řádu vůbec vydáno. Žádost OOA – S jako kolektivního správce tak měla být zamítnuta, resp. řízení o žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí, případně osvědčení (dle § 154 správního řádu), mělo být zastaveno. Ministr odkázal na rozsudek sp. zn. 11 A 77/2021, dle kterého rozhodnutím dle § 142 správního řádu lze deklarovat pouze existenci (či neexistenci) právního vztahu, nikoliv právní skutečnosti. V tomto případě žadatel (OOA – S) požaduje výklad zákona, konkrétně přechodných ustanovení novely autorského zákona č. 102/2017 Sb. K tomuto výkladu (nad rámec) zopakoval dříve uvedené k novele autorského zákona zákonem č. 102/2017 Sb.

II. Obsah žaloby

11. Žalobce v žalobě namítá (totožně jako v řízení vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 14 A 40/2023), že se ministr v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jím předestřenými Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

námitkami, přestože i v rozsudku sp. zn. 11 A 77/2021 soud uvedl, že bude nyní na ministru, aby tyto námitky posoudil. Žalobce široce argumentuje, že napadené rozhodnutí má vliv na stanovení sazby odměn za užití děl, neboť v důsledku nezákonného postupu žalovaného a ministra dochází ze strany OOA – S k uplatňování nezákonné sazby odměny za přenos rozhlasového nebo televizního vysílání po žalobci. Po účinnosti novely zákona pro výkon povinné kolektivní správy pro oblast užití práv dle § 22 odst. 1 autorského zákona navíc bylo nezbytné, aby si správci požádali o nová oprávnění ke kolektivní správě, což však neučinili. Žalobce se dovolává také závěrů právního posudku Ivo Telce. Žalobce míní, že rozhodnutím dle § 142 správního řádu by bylo nahrazeno rozhodnutí o udělení oprávnění k výkonu povinné kolektivní správy práva na přenos rozhlasového nebo televizního vysílání podle ustanovení § 22 odst. 1 autorského zákona, o které OOA – S nicméně nikdy nepožádala. Žalobce se domnívá, že ministr měl rozhodnout, že věc vrátí ministerstvu k novému projednání, v rámci kterého ministerstvo o žádosti rozhodne tak, že OOA – S není oprávněna k výkonu povinné kolektivní správy. Žalobce tuto část žaloby uzavírá tím, že napadeným rozhodnutím ministra a prvoinstančním rozhodnutím byl zkrácen na svých právech.

12. Žalobce dále rozporuje závěr žalovaného, že OOA – S má povinnou kolektivní správu pro oblast práv dle § 22 odst. 1 autorského zákona. Žalobce tvrdí, že vykonávat kolektivní správu pro nekabelové technologie přenosu lze pouze na základě a v rozsahu oprávnění uděleného žalovaným. Žalobce je přesvědčen, že přechodné ustanovení čl. II odst. 6 novelizačního zákona žádným způsobem nerozšiřuje oprávnění kolektivních správců udělených OOA – S podle autorského zákona. Žalovaný a ministr si sami vytvořili závěr o tom, co dle nich mělo být účelem první věty ustanovení čl. II. odst. 6 novelizačního zákona a jakým způsobem by se mělo toto ustanovení interpretovat, aniž by tento výklad reflektoval stanoviska Legislativní rady vlády. Dle žalobce toto přechodné ustanovení stanovuje pouze to, že oprávnění udělená OOA – S před účinností novelizačního zákona jsou nadále platná v rozsahu, v jakém byla udělena před účinností novelizačního zákona. Žádosti o udělení oprávnění ke kolektivní správě po účinnosti novelizačního zákona musí být obsáhlejší a doloženy vícero podpůrnými dokumenty. Žalobce se dovolává nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/01, a analogie s § 106 odst. 7 autorského zákona. Ze všech těchto důvodů žalobce opakuje, že žalovaný mohl pouze rozhodnout, že OOA – S není oprávněna k povinné kolektivní správě dle § 22 odst. 1 autorského zákona, jelikož nikdy nepožádala o oprávnění k povinné kolektivní správě.
13. Žalobce je přesvědčen, že by soud měl prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí ministra zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v rámci kterého by žalovaný měl rozhodnout tak, že OOA – S není oprávněna k výkonu povinné kolektivní správy práva na užití děl.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný nejprve ve svém vyjádření upozornil, že v podané žalobě, a to i v jejím petitu, došlo k záměně kolektivního správce OOA-S za kolektivního správce OSA, a to včetně předchozího správního řízení. Žalovaný se domnívá, že dle obsahu se žaloba vztahuje k soudnímu řízení ve věci žaloby téhož žalobce, které je vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 A 40/2023. Žalovaný tedy navrhuje, aby soud žalobu žalobce jako nepřipustnou odmítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

15. Žalovaný dále uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí o rozkladu bylo vydáno plně v souladu se zákonem. Žalovaný má za to, že žádost OOA – S jako kolektivního správce měla být zamítnuta, resp. řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí, případně osvědčení dle § 154 správního řádu, zastaveno. Žalovaný je přesvědčen, že případná reformulace rozhodnutí o oprávnění k výkonu kolektivní správy, ať už formou deklaratorního rozhodnutí dle § 142 správního řádu nebo formou osvědčení, by jen oslabila právní závaznost a právní sílu zákonných ustanovení.
16. Žalovaný nachází v podané žalobě rozpor, neboť žalobce je nejdříve toho názoru, že žalovaný nemůže „rozhodnout“ (popř. potvrdit), že kolektivní správce určité oprávnění má, ale posléze požaduje, aby postupem podle § 142 správního řádu žalovaný rozhodl (potvrdil), že určité oprávnění nemá. Žalobcem požadované negativní rozhodnutí o tom, že OOA – S nemá určité oprávnění, by navíc bylo nezákonným zásahem do práv a povinností tohoto subjektu, a to navíc na žádost odlišného subjektu (žalobce), který sám nositelem těchto práv a povinností není. V řízení o žádosti má aktivní legitimaci ke změně petitu pouze podatel žádosti, kterým je v tomto případě OOA – S.
17. Žalovaný dále považuje žalobu v mnohých částech za zmatečnou, neboť žalobce tvrdí skutečnosti, které v napadeném rozhodnutí o zastavení řízení ministr vůbec nekonstatoval. Nadto připomíná, že prvoinstanční rozhodnutí již bylo zrušeno napadeným rozhodnutím ministra, a proto není argumentace žalobce směřující proti tomuto rozhodnutí případná.

IV. Replika žalobce

18. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného uvedl, že kolektivní správci v České republice interpretují napadené rozhodnutí ministra tak, že ministr potvrdil, že kolektivní správci mají oprávnění pro spravování práva na užití přenosem rozhlasového anebo televizního vysílání podle § 22 odst. 1 autorského zákona v režimu povinné kolektivní správy. Proto je nezbytné napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
19. Žalobce dále míní, že žalovaný mohl rozhodnout, že OOA – S tvrzené oprávnění k výkonu povinné kolektivní správy práva na užití přenosem rozhlasového a televizního vysílání dle § 22 odst. 1 autorského zákona nemá. A nelze rozporovat, že žalobce byl napadeným rozhodnutím přímo dotčen ve svých právech a povinnostech.
20. Žalobce uvádí, že z opatrnosti i nadále brojí i proti prvostupňovému rozhodnutí, a to z důvodu, že pokud by navrhoval pouze zrušení napadeného rozhodnutí a soud by toto rozhodnutí zrušil, tak by bylo zrušeno rozhodnutí, kterým bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí.
21. Žalobce dále opakuje již dříve předestřenou žalobní argumentaci.

V. Argumentace při jednání

22. Žalobce při jednání setrval na své předchozí argumentaci. Zdůraznil, že výklad dotčených právních norem podaný žalovaným a ministrem je nesprávný.
23. Žalovaný při jednání odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a své předchozí vyjádření.
24. Osoba zúčastněná na řízení (Telly s.r.o.) se ztotožnila se žalobní argumentací. Osoby zúčastněné na řízení (OOA – S) se jednání nezúčastnila.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

25. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
26. Soud se v první řadě musel zabývat otázkou, zdali je podaná žaloba věcně přezkoumatelná. Žalovaný upozorňuje na chybné označení napadeného rozhodnutí i zúčastněné osoby v podané žalobě a navrhuje proto, aby žaloba byla odmítnuta.
27. Soud uznává, že v mnohých částech žaloby žalobce hovoří jako o zúčastněné osobě o Ochranném svazu autorském pro práva k dílům hudebním, z. s. (zkratka „OSA“). Zároveň však v hlavičce žaloby jednoznačně za zúčastněnou osobu označil OOA – S a o té také hovořil v úvodu žaloby (bod 1.2). Teprve následně namísto sdělené zkratky OOA – S používal zkratku OSA. Dle soudu se v tomto případě jedná zjevně o chybu v psaní, a proto není důvod na základě této skutečnosti považovat podanou žalobu za totožnou se žalobou vedenou před zdejším soudem pod sp. zn. 14 A 40/2023. Obdobné platí též ve vztahu k formulovanému petitu. V něm sice žalobce v nyní projednávané žalobě označil chybně číslo jednací napadeného rozhodnutí, správně jej však opět označil v úvodu žaloby (bod 1.1) a také správné rozhodnutí k žalobě přiložil. Za této situace mohla být žaloba považována za poněkud nesrozumitelnou, uvedené však žalobce napravil podáním ze dne 4. 7. 2023, v němž předchozí chyby opravil a jednoznačně označil napadené rozhodnutí, a to včetně správné specifikace čísla jednacího. S ohledem na tyto skutečnosti soud považuje veškeré chyby původní žaloby za omyly v psaní, které nebrání věcnému projednání žaloby. Opačný výklad by byl dle soudu neakceptovatelným formalismem.
28. K podstatě věci soud uvádí následující.
29. Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.
30. Podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.
31. Soud předně musí dát za pravdu žalovanému, že není na místě, aby žalobce brojil proti závěrům prvoinstančního rozhodnutí, které bylo zrušeno žalobou napadeným rozhodnutím. Žalobce může reagovat pouze na takové nezákonnosti, které jsou zřejmé z rozhodnutí. Naopak není na místě, aby preventivně v rámci žalobních bodů namítal, že by bylo rozhodnutí správního orgánu případně nezákonné, i pokud by věc posoudil jinak (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). K výrokům napadeného rozhodnutí přitom soud zdůrazňuje, že zastavení řízení je deklarací skutečnosti, že pro konkrétní překážku není vůbec možné v řízení pokračovat a dospět k rozhodnutí o věci samé (viz shodně rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2011, č. j. 57 A 128/2010 – 56). Vůči tomuto postupu ministra tedy mohly směřovat žalobní námitky. Naopak veškerá argumentace žalobce, kterou se snaží zpochybnit oprávněnost žádosti OOA – S o vydání deklaratorního rozhodnutí o jejím oprávnění kolektivní správy pro oblast užití práv dle § 22 odst. 1 autorského zákona, je nepřipadná, protože o žádosti OOA – S nebylo v řízení v konečném důsledku vůbec rozhodováno. Žalobce tedy nemůže svou argumentaci vůči napadenému rozhodnutí stavět na skutečnostech, o kterých ministr v napadeném rozhodnutí nerozhodl. A není ani Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v možnostech soudu, aby v rámci tohoto řízení přezkoumával věcnou podstatu sporu mezi žalobcem a OOA – S. Tím by soud překročil meze své pravomoci, neboť žalobou napadené rozhodnutí přezkoumává z důvodů, pro které bylo vydáno.

32. Jestliže tedy žalobce uvádí, že „žalovaný nebyl oprávněn o žádosti OOA – S rozhodovat a vydat obecné deklaratorní rozhodnutí“, opakuje soud, že napadeným rozhodnutím ministr o žádosti o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu meritorně nerozhodl. Z tohoto hlediska se argumentace žalobce zásadně míjí s obsahem napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud také podotýká, že nebylo ani na místě, aby i další subjekty (především kolektivní správci) dovozovaly z napadeného rozhodnutí závěry, které z něho nevyplývají. Jediným nosným závěrem napadeného rozhodnutí, který odpovídá jeho výroku, je skutečnost, že rozhodnutí dle § 142 správního řádu nemělo být vůbec vydáno, protože OOA – S požadovala rozhodnout o právní skutečnosti, ke které však vydání deklaratorního rozhodnutí nemůže sloužit. Soud nepopírá, že v závěru napadeného rozhodnutí se ministr také ve stručnosti vyjádřil k podstatě sporu. Toto konstatování však není pro účastníky řízení (ani jiné osoby) nikterak závazné, neboť nereflexuje výroky rozhodnutí.
33. Na straně druhé však soud nepominul, že žalobce v této věci výslovně brojil proti výrokům napadeného rozhodnutí, přičemž po jejich přezkoumání soud dospěl k závěru, že tyto výroky, tak jak byly ministrem v napadeném rozhodnutí formulovány, zakládají vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost.
34. Soud nepopírá, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Za nesrozumitelné lze obecně považovat mimo jiné takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto či jehož výrok je vnitřně rozporný. A uvedené nastalo v nyní projednávané věci.
35. Ministr v napadeném rozhodnutí výrokem I. zrušil prvoinstanční rozhodnutí a výrokem II. zastavil řízení o rozkladu. Tyto dva výroky však zjevně nekorespondují, respektive jsou ve vzájemném protikladu. Ministr nemohl na straně jedné rozhodnout o zastavení řízení o rozkladu a zároveň na straně druhé v tomto řízení (dle jeho formulace zastaveném) rozhodnout o zrušení rozkladem napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Takovýto postup je ve zjevném rozporu. Soud uznává, že ministr výrokem II. nejspíše mínil zastavit celé řízení o podaném návrhu na vydání deklaratorního rozhodnutí, takto jej však neformuloval, naopak zastavil pouze řízení o rozkladu. Tato chyba ústí v situaci, kdy na straně jedné bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí a pouze zastaveno řízení o rozkladu, avšak věc nebyla vrácena správnímu orgánu I. stupně, přestože o zastavení celého řízení (a nikoli pouze řízení o rozkladu) rozhodnuto nebylo. I tato skutečnost zakládá nesrozumitelnost žalobou napadeného rozhodnutí způsobujícího jeho nepřezkoumatelnost a soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit.
36. Zároveň soud podotýká, že ministr by měl při novém projednání věci zvážit, zdali je na místě skutečně postupovat dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu a řízení zastavit. Soud připomíná, že užití § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu připadá do úvahy jen v případě, že správní řízení bylo zahájeno ex offio, nebo rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno např. pro rozpor s právním předpisem. Skutečnost, že řízení bylo zahájeno k žádosti žalobce, má přitom vliv na způsob rozhodnutí a použití ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) správního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

řádu, resp. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Soud připomíná závěry judikatury, že jde-li o řízení o žádosti, která byla v odvolacím, tady námitkovém, řízení shledána zcela neoprávněnou, musí odvolací orgán napadené rozhodnutí změnit tak, že se žádost zamítá (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2012, č. j. 20 Ad 32/2011 – 28). Rovněž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2017, č. j. 2 Ads 140/2016 – 23, platí, že „pokud žadatel svou žádost formálně zcela jednoznačně uvede jako žádost o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu, avšak v rozporu s tímto údajem požaduje, aby správní orgán deklaroval právní skutečnost, je namístě, aby adresát žádosti v souladu s § 4 odst. 2 a § 45 odst. 2 správního řádu žadateli předešel povahu vady, kterou jeho žádost trpí, a zároveň jej vyzval k jejímu odstranění. Pokud ani přesto žadatel nespecifikuje právní vztah, o jehož určení žádá, a trvá i nadále na určení právní skutečnosti, nezbude než takovou žádost zamítnout, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonem stanovené podmínky. Nedostatečná specifikace právního vztahu v žádosti označené jako žádost dle § 142 správního řádu přitom nemá za následek nezahájení řízení (pro neexistenci žádosti).“ A taktéž dle komentářové literatury platí, že „pokud by pak žadatel v řízení neprokázal, že rozhodnutí o určení právního vztahu je nezbytné pro uplatnění jeho práv, správní orgán žádost žadatele zamítne“ (Kopecký, M. – Staša, J. – Balounová, J. a kol.: Správní řád: komentář. Wolters Kluwer, 2022; citováno dle ASPI). Ministr by tedy měl v novém řízení zvážit, zda je namístě procesně postupovat dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu.

VII. Závěr

37. Žalobce se svými námitkami tedy zčásti uspěl; městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
38. Náklady řízení se skládají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny zástupkyně za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast při jednání) po 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů (3 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupkyně žalobce je plátkyní daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobci náleží (3 000 + 9 300 + 900 + 2 142 =) 15 342 Kč.
39. O nákladech osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 soudního řádu správního, podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení žádná povinnost zúčastněným osobám uložena nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. září 2023

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.